

ervolgt: „Dat een Openbare instig, maar de Universiteit van ons door Christus weer nieuwe gedolven”.

ligde leveran-
Zijn eer noot
en ander wil
el en al vóór
or de Univer-

academica-ge-
voor den.....
k een Civitas
rbreiden van
p een grond-
bus als den

legen teweer
JASPERSE.

KEKE
VEN

overeenkomst
onopgemerkt

en.
lare en goede
t er een ware
troebel-roode
rhorn-Sjahrir

then kant aan
drotten arbeid
aal ingeslagen

e dagblaadjes
historie van
t, dan is er
Maart 1947.
telde Indische
appelen van
eltjes. IJverig
at de R.V.D.
rechter neder-

re menschen.
insten van dit
en hebben het
eten aanzien,
k de „buiten-
eldorado van
niet de man-
nheid van de
naamde repu-

eerste synode.
schaarde hij
resoluut aan
al bijken: hij
zetten en úit-
de artikel van
t feit, dat de
eteekent pra-
laarde, in het
tijdig was met
in dit stukje
actie is; woor-
n echter voor

u nauwkeurig
et globaal ge-
en doop weer-
n, die volgens
gd, dat „later
rsiteit tot een
in de Geref.
de man naar

erling geweest.
word heeft hij
gekregen. Ty-
lood een zakje
ft, dat hij niet
amen. Smeedes
ere vroomheid,
ide.
l worden. Zie
t God heeft ge-
an Assen, door
welk geschrift
ende. Ds Bos
st.

o noemt hij De
s H. de Cock”.
41.

bikelnische -volksvertegenwoordiging) te Malang, is hun echter goedgunstig toegestaan de vergaderingen bij te wonen. Ze zijn daar in twee à drie dagen te weten gekomen, hoe schitterend de Republiek functioneert. Terugkomend hebben ze zich gehaast een verklaring te publiceren, een soort certificaat van echtheid van de Repoebliek Indonesia.

Dat was heel wat anders, dan bijvoorbeeld de verklaring, welke een „officier van de republikeinse marine” niet lang geleden voor de radio te Makassar aflegde. Deze man was door officieele republikeinse instanties er op uitgestuurd om in relatie te treden met australische communisten en zijn schip te laden met voor een revolutie onontbeerlijke voorwerpen. Hij was zoo onfortuinlijk op een rif te loopen, maar weldra zoo fortuinlijk door de nederlandsche marine uit zijn benarde positie te worden bevrijd. Hij kwam in Oost-Indonesië terecht en had geruimen tijd volop gelegenheid rond te kijken in het gebied, waar de Republiek nu eens niet haar facto-gezag uitoefent. Voor de radio legde hij getuigenis af van zijn bevindingen. Hij was van meening, dat zijn landgenooten op Java door hun leiders bedrogen werden. Dezen beweerden, dat het buiten Java veel slechter was dan binnen de Republiek. Maar, zoo zei hij, dat is gelogen, hier is voedsel, werk en vrijheid voor ieder, terwijl op Java de menschen hongeren en geterroriseerd worden.

Het relaas van dezen man kwam niet in de pers. In zooverre is dat begrijpelijk, daar deze man - een van de vele bekeerden - het indische publiek niets nieuws vertelde.

Daarentegen, de verklaring welke de indische journalisten, na hun reis naar het binnenland publiceerden, was wel iets bijzonders en daarom beweerden wij, dat journalisten in dit land bijzondere menschen zijn.

In één opzicht zijn we het volmaakt met de pers en met de onderhandelaars eens, namelijk dat met de onderteekening van de overeenkomst de moeilijkheden niet zijn opgelost, doch pas goed beginnen.

Inderdaad, de overeenkomst lost geen enkele moeilijkheid op. Sjahrir bedoelde er het Koninkrijk mee op te lossen. Minister Jonkman en Professor Romme onderkennen het gevaar en trachten te redden wat te redden was. De Indonesiërs zagen in het naakte Linggadjadi de oplossing van het Koninkrijk binnen hun bereik en met het aangekleede Linggadjadi weer iets van zich af geschoven. Het gevolg is geweest, dat nu de overeenkomst zelf is opgelost. Immers beide partijen hebben hun eigen, tegengestelde, interpretatie. Van „overeenkomst” is geen sprake meer. Er was dus allerminst reden tot gejuich, toen te Batavia de onderteekening plaats vond.

De inkt van de handteekeningen was nog nauwelijks droog of Sjahrir wierp moeilijkheden op. De talrijke ondernemingen op Java en Sumatra zijn eigendom van nederlandsche en buitenlandse eigenaars. Nu behoort de Republiek die eigendommen terug te geven, hetgeen in de zeventien punten van Linggadjadi is vastgelegd. Er dwarrelen echter zwermen kapers om „Java en Sumatra, Belust op de ondernemingsproducten, welke de Republiek gaarne bereid is te leveren. Zij krijgt daarvoor tandpasta, haarborstels, kammen, haarvet en andere nuttelooze artikelen, daarnaast wellicht ook maar al te veel contrabande. De indische Regeering begrijpt echter heel goed, dat punt 14 van

wien, ook volgens Dr Smilde, de Synode van 1837, althans wat de dogmatische kwesties betref, veel meer heeft geluisterd dan naar Hendrik de Cock.

Smeedes begint zijn uiteenzetting met de opmerking, dat hij met zijn stukrekenschap wil afleggen van zijn geloof ten aanzien van den kinderdoop en „deszelfs bediening”. De gemeente van Assen, die het dus blijkbaar met haar ouderling in dezen goed eens is, heeft zich om haar opvattingen daaromtrent, reeds lang de „hatelijkste sectenamen” moeten laten welgevallen! Welke die zijn, behoeven we nu niet meer te vragen! Het blijkt ten overvloede nog uit de reeds genoemde redactionele noot onder Smeedes' artikel. Want daarin wordt verklaard, dat de schrijver aantoot, „dat de sectenamen van Labadist, Mennoniet, Independent, zeer ten onrechte op hem en zijne medebroeders worden toegepast”. Bovendien was Smeedes van „onderscheidene tijden” uitgenoodigd, de gronden, waarop zijn gevoelen steunde, op te geven. En zoo greep hij ten slotte naar de pen. „De beide broeders diakenen” en „verscheidene broeders en zusters in deze gemeente” stonden geheel met zijn gevoelen in.

We willen nu den draad van het betoog, dat Smeedes als vertolking van zijn geloof in dezen en als „openlijke belijdenis daarvan in de wereld” gaf, van stuk tot stuk volgen, hier en daar een enkele gedachte wat scherper accentueerend en belichtend.

Beginnend bij het begin, belijdt Smeedes, dat God aan zijn kerk twee sacramenten heeft gegeven, n.l. de besnijdenis en het pascha onder het Oude Testament en de doop en het avondmaal in het Nieuwe. Deze sacramenten omschrijft hij dan, in aansluiting aan Zondag 25 van den Catechismus als „heilige

*) Smeedes verwijst hierbij naar: Rom. IV: 11; Exod. XII: 27; Matth. XXVIII: 19; Matth. XXVI: 26-28; Geloofsbel. art. 33; Cath. vr. 68.

de „overeenkomst”, waarin de aanspraken van de eigenaars worden erkend, niet kan worden nagekomen, als de Republiek doorgaat met het stelen en verkoopen der eigendommen van niet-Indonesiërs. Zoolang de Engelschen het gezag in handen hadden, ging dat vrij gemakkelijk. Er was toen trouwens nog geen „overeenkomst”. Malakka deed goede zaken en Ned.-Indië werd eenige honderden miljoenen „lichter”. Nadat deze onbaatzuchtige bondgenooten op 30 Nov. zijn verdwenen, heeft de Indische Regeering een stokje gestoken voor dit fraaie bedrijf. Groote verontwaardiging niet alleen bij de heiers (men denke aan de Martin Behrman-affaire), maar ook bij de stellers, de Republiek. Dr. Gani, de republikeinse minister van eon. zaken, blies heel hoog van den toren, maar daarmee kon hij toch niet duidelijk maken, dat hij een goed begrip had van het mijn en dijn. Integendeel.

Dadelijk na de onderteekening heeft echter Sjahrir zijn meening ten beste gegeven over wat hij noemt de blokkade door de Nederlanders. Hij meent, dat, nu de Republiek de facto erkend is, zij ook vrij moet zijn in het laden van buitenlandse schepen. Hij heeft van de Nederlanders nog geen aanvaardbare reden vernomen, waarom amerikaansche vrachtschepen als de Martin Behrman en de Flying Cloud niet geladen mochten worden. Het komt ons voor, dat die reden ligt in punt 14 van de „overeenkomst” en dat het aanvaarden van iets, dat overeengekomen is, door de revolutionaire leiders van de Republiek nog nimmer gepresteerd is.

Nog ernstiger is het geval met de buitenlandse vertegenwoordiging.

Art. 15 van het onderteekende stuk opent de mogelijkheid voor de Ver. St. van Indonesië, een eigen vertegenwoordiging in het buitenland te hebben. Die mogelijkheid zal uiteraard eerst werkelijkheid worden, wanneer de staatkundige structuur van de Federatie zal zijn tot stand gekomen. Van die Federatie zal de Republiek deel uit maken. Buitenlandsche gezanten van de Republiek zullen er ook in de toekomst niet zijn, wel van de Federatie.

De over dit punt gevoerde correspondentie tusschen de Commissie-Generaal en de indonesische delegatie liet ditmaal aan duidelijkheid niets te wenschen over. Het is bekend, dat de republikeinse leiders steeds hebben verklaard niets te willen weten van de nederlandsche interpretatie der overeenkomst, zooals de Regeering die aan de kamers heeft voorgelegd; zij achten zich alleen gebonden aan de notulen en de gevoerde correspondentie.

Het blijkt ook hier weer - en het was te voorzien - dat de Republiek zich noch aan het een, noch aan het ander stoort. Zij tracht, geheel op eigen initiatief, gezanten uit te wisselen met andere staten. Dat haar dit niet lukt, wijl vreemde mogendheden hierin niet buiten Nederland om kunnen handelen, doet aan het feit zelf niets af. De republikeinse onderhandelaars in den vreemde pogen de Republiek aanzien en vertrouwen te verschaffen door de Nederlanders te smaden en te belasteren.

Dit alles ligt geheel in de lijn van het politiek beleid van Soekarno, Hatta en Sjahrir. Zij beoogden van meet af hun dictatuur te vestigen over geheel Ned.-Indië. De nederlandsche Regeering - dat was nog in den tijd van Minister Logemann - was het daar niet mee eens. Zij wilde niet verder gaan dan Java, maar,

zigtbare waarteekenen en zegelen van het verbond der genade”. Dit genadeverbond - zoo gaat het betoog verder - heeft God, dadelijk na de verbreking van het werkverbond door Adam; reeds in het Paradijs met de geloovigen opgericht. Op dit feit legt Smeedes den vollen nadruk. Want aan deze uitspraak voegt hij de opmerking toe: „en met die (geloovigen) alleen!” We willen dit even noteeren. De sacramenten van doop en avondmaal - zoo hooren we vervolgens - zijn „van eene en dezelfde waarheidheid. Ze hebben beide dezelfde betekenis, ze vergezellen beide dezelfde zakk, n.l. „de wasching, reiniging en vergeving aller zonden, door de eenige slagtofferande Christi aan 't kruis geschied”. Voorts moet goed vastgehouden worden, dat die Sacramenten „niet werken door eene Ingezette kracht, waardoor, waarom of waarop de genade gegeven wordt”. Neen, zij werken alleen „beteekenender en verzegelender wijze”. Wat Smeedes met deze stelling bedoelt is duidelijk. Afwijzend de roomsche sacramentsofvatting, welke de sacramenten ziet werken krachtens de handeling, die vollrokken wordt (ex opere operato), zet hij in het volle licht de reformatorische opvatting, dat de sacramenten alleen dan zaligmakend werken als ze als een door God gesproken, beteekend en verzegeld, belofte woord door een waar geloof worden ontvangen en gebruikt. Ten slotte betoogt de Asser ouderling, dat alleen de geloovigen, welke de belofte van het genadeverbond door een geschonken geloof hebben aangenomen, recht op de sacramenten hebben en alleen aan dezen mogen bediend worden. Alleen de geloovigen hebben

*) Verwijzing naar: Gen. III: 15; Rom. IV: 11; Catech. vr. 66.

*) Verwijzing naar: Rom. IV: 11; Matth. XXVI: 27, 28; Catech. vr. 65 en 67; Geloofsbel. art. 33, 34, 35.

*) Verwijzing naar: 1 Joh. 1: 7; 1 Cor. X: 1, 4; Joh. VI: 51, 55; Catech. vr. 72, 73, 78 en 79.

na enig onderhandelen, werd ook Sumatra uitgeleverd. De republikeinse leiders hebben echter het doel nimmer uit het oog verloren. Vandaar hun vervolgheid over Malino, hun verontwaardiging over Den Pasar en hun voldoening, dat de conferentie te Pontianak, waar de staat Borneo vorm moet krijgen, nog steeds niet bijeengekomen is.

In dat eigenmachtig optreden met betrekking tot de buitenlandse vertegenwoordiging treedt het oorspronkelijke doel weer op den voorgrond: de „Soekarno-dictatuur Java” en de rest van Ned.-Indië een wingewest!

De heeren begrijpen heel goed, wat de Nederlanders willen: terugdringen van de Republiek tot den status van lid der Federatie. Dat noot! zeggen de Soekarnoiëten en zij trachten de Nederlanders voor een zooveelste voldongen feit te plaatsen. Zij pogen zich van de medewerking van het buitenland te verzekeren, door dit belanghebbend te maken. „Handelsrelaties” worden aangeknoopt en de eigendommen van „niet-Indonesiërs” zijn lokspijs voor moderne kaperfirma's in het buitenland. Het is niet ondenkbaar, dat het buitenland straks weer de noodige welwillende adviezen zal gereed hebben voor de nederlandsche Regeering.

Het uiteindelijke doel van Soekarno c.s. zal steeds weer de oorzaak zijn, dat alle onderhandelingen vast loopen en Nederland telkens voor de keuze komt: geweld of toegeven. Maar zelfs, al zou Nederland zoover gaan, dat het de Republiek los liet, d.w.z. den misdaad beging de bevolking van Java en Sumatra prijs te geven aan oostersch despotisme, dan nog was er niet meer dan een kortstondige wapenstilstand bereikt. Nederland zou weldra de overige gebieden hebben te verdedigen tegen agressie van de op Java en Sumatra gevestigde dictatuur.

Neen, de 17 artikelen van Linggadjadi lossen geen moeilijkheden op. Er is slechts een dilemma: de Republiek lost, met hulp van de Partij van den Arbeid en de Communisten, het Koninkrijk op, of het Koninkrijk zal, zonder de Partij van den Arbeid en de Communisten, de Soekarno-Republiek hebben op te lossen.

Dit laatste is, tegenover het gerechtvaardigd streven naar zelfstandigheid van de volken van den archipel en in het licht der historie, de roeping, waaraan de nederlandsche natie zich niet straffeloos zal kunnen onttrekken.

Smg. 5 Apr. '47. G.

UIT DE BUITENLANDSCHE KERKEN UIT AMERIKA, IX.

Als typeering van een specifiek hollandsche karaktertrek wordt wel eens gezegd: „Een Hollander - een theolog; twee Hollanders - een Kerk; drie Hollanders - een kerkscheuring”.

Wanneer ik ooit iets van deze typeering gezien heb dan is het..... in Amerika.

Op dit oogenblik zit ik in de studeerkamer van een predikant van de Protestantische Gereformeerde Kerk, ergens tusschen hooge bergen in een heel eenzaam oord in het midden-Westen van Amerika.

„regt aan dezelve” en alleen aan hen mogen ze bediend worden „als zij openlijk van dit hun geloof belijdenis doen, en dezelve met een godzaligen wandel bevestigen”. Omdat de Kerk over het hart „niet oordeelen kan, of mag, of wil - men lette op deze goed gekozen trits - houdt zij desulken naar den aard der liefde, voor broeders en zusters in den Heere, en leden der Gemeente Christi”.

Op bovengenoemde wijze nu zet Smeedes zijn stukken op.

Met spanning vragen we ons af als we deze door hem ingenomen positie goed in ons opgenomen hebben, hoe 'zijn „spel” zich nu verder zal ontwikkelen.

Want Smeedes moet nu over de kinderen gaan schrijven: over hun positie in het verbond, over hun recht op den doop, den grond van hun doop, over de vooronderstellingen, de betekenis en de kracht van hun doop.

En hij moet dat doen, nadat hij met alle kracht twee stellingen heeft geponoerd, die z.l. onwrikbaar zijn, n.l.:

a. alleen met de geloovigen is het genadeverbond opgericht;

b. alleen de geloovigen hebben recht op den doop.

Was Smeedes nu doopersch, dan zou hij moeten zeggen: de kleine kinderen kunnen niet gelooven en dus kunnen ze niet in het verbond begrepen zijn en dus komt hun de doop niet toe.

Was hij synodoeratisch-Gereformeerd, aanvaardde hij dus ook de doopersche probleemstelling, dat het verbond „naar zijn inwendige - dat wil zeggen: zijn eigenlijke - zijde”, dus naar zijn

*) Verwijzing naar: Hand. VIII: 36, 37; 1 Cor. XI: 28, 29; Formulier vóór den Doop der bejaarden, en Catech. vr. 81 en 82.